

Simek Valéria

Visszakérném

Mint hűséges gyermeked,
visszakérném Tőled életem
múlt idejéből azt, amikor
még mindenben együtt, közösen
éltünk, tettünk, reméltünk.
A madarak torkából felhangolt
nyarakat. A port ránk szitáló
utakat, az aratásokat, a
cséplőgép sikoltó csattogását,
a termések áldását, a kertben
púposodó kazlak felnövő
illatát. Az állatok reggeli
éhkonzertjét. Lovunkat,
ahogy megfeszített izmokkal
szállítja termésünket.
Szerszámaink zörgését a saroglyában.
A tette kész embereket, akik egy
tenyéryi földbe is megkapaszzkodtak.
A begyűjtött éveket...
Hát visszakérném tőled Uram, de
csak te kéred el tőlem éveimet.

Vihar

A vihar fölszerszámozott
lovai vágtatnak messzire.
Rabol a szél a kertben,
bokrot, borsót, kaprot,
kifoszt és leteper.
Sárga rongyok szakadnak
a lombból, mintha
ostorpattintásra ragadna
magához mindent ez a
kerékoldott szélháború.

Bátyámnak

(Hegy Imre emlékpark létrehozójának)

Kezedből elszállt az ibolyaillat,
a pipike letépett virágfeje.
Jóságod hoztad, csermely
ágon növő hallgatásod.
Tiszta forrást, fényt szemedben.
Szólitott az élet fogható igéivel.
Eső vert be lelkedem. Régi idők
árnyai, messzi hegyekbe futó utak...
Visszanyelt szavak, engedelmesség.
Megégetett gondolat...
Fáidról a maradék lázongó levelet
is elvitte már a szél.

Pattogó tűznél

Pattogó tűznél békességben
ültünk az asztal körül, csak
a mosófazékban melegedő
víz zenélt. A kályha feldorombolt,
morgott a széllel. Közben
elúszott a csöndes délután.

Gáll Ádám, Modulációk, A.,B.,C